

Dansktoppens evige solskinsdage

Jens-Martin Eriksen

Dette her er endnu ikke begyndelsen på handlingen, men noget der meget vel kunne have været en drøm, i hvert fald et fatamorgana.

Jeg går med Thomsen ned ad Reventlowsgade bag ved Hovedbanegården og ind på Jernbanecafeen for at tage en velfortjent pause i kulturkampen. Ingen detaljer om motiverne, lad os blot holde os til fakta. Vi sætter os ved et bord længst væk fra baren, nede i et hjørne, og får serveret nogle øl fra et bryghus i Thisted, der rent ud sagt smager af asfalt. Ophidset samtale med det samme. Thomsen belærer mig om velsignelserne ved gudstjenestens liturgi i den danske folkekirke, som skulle hidrøre helt fra oldkirken, og raser voldsomt mod slibrige forslag om at indføre guitarspil og sanglege. Det bliver vist så som så med at tage den pause, tænker jeg, og drikker en smule asfalt. Oppe langs væggene kører et modeltog af mærket *Fleischmann* hele vejen rundt i restaurationslokalet som en påmindelse om, at vi befinder os på JERNBANECAFEEN.

Vi kommer penge i jukeboxen og lytter til John Mogensens *Mennesker bliver spist i Polynesien*. Det skaber den rette stemning af pause i kulturkampen. Men så kommer David Gress ind ad døren forklædt som skovtroll med Baden Powells hat på hovedet, og bakkende på en pibe så der står en sky af tobaksrøg under hans hatteskygge. På vej op til jukeboxen hører jeg inde fra røgskyen, at han siger noget om Amerika, universiteter, det liberale samfund, den frie konkurrence, kommunisme, Montgomery, Karl Popper. Hvor bliver den pause af? tænker jeg, og vælger nogle sange af Grethe Ingmann. Så skulle man have fred. Vi drikker noget mere asfalt for at komme i stemning.

Og så spiller David Gress ud ved at vælge *Og så tog han skoene på*

og *begyndte at steppe* med Daimi. Er han også kommet for at få fred? Har han nu endelig fået afleveret sit sidste bidrag til „debatten“ fra sin røgsky? Kan man ganske enkelt tage dette som et spagt tegn på, at det er den vinternat, hvor kulturkampen gik ind i sin begyndende dødskrampe, og hvor vi alle rejste tilbage til Dansktoppens evige solskinsdage? Hvor er det typisk, at alting skal ende sådan. Der er ingen, der i længden kan udholde den utåleligt, hysteriske tanke om en „kulturkamp“. Det får mig til at tænke på et vers af John Mogensen: 7, 9, 13 *så sidder man dér/og banker under bordet mens man nynner denne her/om hundrede år er alting glemt/ hele livet er jo ikke andet end spøg og skæmt.*

Resten af dette fatamorgana fortaber sig, og jeg må ringe for at få et resumé af Thomsen senere i dag. Ved samme lejlighed vil jeg foreslå en „arbejdsfrokost“ med „forfriskninger“ på Pølsekroen på Bakken en herlig forårsdag.

Men inden jeg kan få indført et ord, vil han synge et par sange for mig i telefonen, ved jeg. Helt givet noget fra dansktoppen. Derefter følger som regel oplæsning af store dele af *De dødes rige* og måske noget af Dostojevskij. Højdepunkterne. Når vi har fået den del af samtalen på plads, vil jeg ved samme lejlighed foreslå en udflugt på Bakken en herlig forårsdag.

Det skal være en aften i maj, hvor vi vil aflæde os sørgebinde- ne og uldvanterne og ikke komme ind på emner, der blot tangerer symbolisme og regnvejre på Solitudevej. Glemt er også alle litterære silkeaber inde fra byen med deres skolestiske diskussioner om begravelsestalers form og indhold. Her kan de komme, og de kan parkere i træerne, og der kan blive løjer og kommers, men vil de klø sig i røven herude, må det ske udelukkende ved hjælp af mimik! For her kommer kun ordentlige folk, der er af den faste overbevisning, at verden er blevet mere uvirkelig siden 1965! Og som hæger om et overvejende nostalgisk menneskesyn.

Oven på den lange togtur til Klampenborg har vi gjort os for- tjent til den forfriskning på Pølsekroen. Her får vi at vide, at Susane Lana spiller op senere på aftenen. Og vi kan næsten ikke sidde stille. Måske skulle vi tage en tur i karrusellen for at fordrive den

uendeligt lange ventetid. Thomsen indkøber en stribe bøfsandwich med brun sovs for at have noget at styrke sig på under den lange karruseltur. Det flyger med gemyse i luften, mens vi kastes rundt som to oldinge, der fører sig frem i al urimelighed blandt ungdommen. Thomsen kan ikke få nok af morskaben og spenderer en tur mere i karrusellen. Han hævder, med henvisning til en skurril økonomisk teori, han har hørt om fra dansktoppen, at det hele senere vil tjene sig ind på gyngerne, hvad han har mistet på karrusellen! Jeg er ikke ganske med. Noget siger mig, at han vist har fået sig en tår over tørsten. Under denne anden tur i karrusellen fortsætter han med at gnaske sine bøfsandwich i sig med brun sovs, som han bliver ved med at hive op fra lommerne i sin kaninskindspjækkert. Nu må det vist snart være tid til at komme ned til Pølsekroen, tænker jeg, da vi endelig igen får fast grund under fødderne.

Thomsen er dog af den overbevisning, at vi på vejen lige må slå et slag ind omkring Kunstnerkroen for at få en enkelt pilsner til det ene ben – og en til det andet. Og øjeblikket efter sidder vi så dér som to bohemer i de helt rigtige omgivelser. Ved afslutningen af den anden venteøl på Susanne Lana bliver vi enige om, at vi nok med denne aften på Kunstnerkroen har lagt grunden til et nyt parnas ude på Bakken. Os skal man regne med fra denne aften på Kunstnerkroen. Os kan man ikke sådan komme udenom. Men det er tid at bryde op og sætte kurs mod Pølsekroen for at høre Susanne Lana synge om de millioner hun ville eje, hvis tårer var guld. Men inden vi forlader lokalerne, synes vi lige, vi må have en enkelt til at runde af med. Men derefter er det i fuld fart ned mod Pølsekroen. Og her er koncerten allerede i gang. Vi kigger vantro op på scenen og på hinanden. Den er god nok. Deroppe står den helt virkelige, akustiske Susanne Lana i guldlamé og med blond marengs på hovedet og græder om de millioner hun ville eje. Vi kan næsten ikke tro vores held. Det her er jo ren halvfjerdsretro i 3 D og med stereofonisk lydgengivning! Og vi selv; vi er de indskrevne, der gynger på vores halvcirkel og smiler som plysbjørn pokerfjæs. Mere øl, tak.

Henne i hjørnet er nogle mænd så opstemte, at de begynder at smide øl i ansigtet på hinanden og kaste hinanden omkuld og rulle om kap rundt på gulvet i tæt omfavnelser fra den ene ende af lokalet

til den anden. Disse kæfererede gamlinge, der evigt og altid skal føre sig frem! Præmien for at rulle hurtigst er også øl! De har fået et grineflip midt inde i denne uvirkelige virkelighed, og beskylder alle sammen hinanden for at have et „volvofjæs“.

Efter endnu nogle sange og flere øl finder Thomsen imidlertid den kulturkritiske fastelavnsmaske frem fra inderlommen i sin kåniskindspjækkert og siger, at hele stedet i realiteten minder om en åben åndssvageanstalt. Og han vil gerne citeres for lige netop den bemærkning, den er decideret ikke *off the record*.

Vi resolverer derefter, at det derfor er tid til lige at runde af med en enkelt til at gå hjem på efter denne aften i skoven.

Det her kan så være begyndelsen, herfra i teksten! Det er her den egentlige handling begynder. Jeg drikker en kvart liter espressokaffe for at komme til hægterne og springer resten over. Det er den eneste væske, der siger mig noget på denne tid af døgnnet. Bliver overfaldet med post. Tror folk det er *Julekalenderen*, de skal skrive til, og at der er en eller anden form for gevinst med i spillet? Men jeg skal bare til bunds i bunken, til bunds i virkeligheden, få ryddet skrivebordet, så jeg kan komme til at skrive om virkeligheden, koncentrere mig om at skrive om den, det egentlige i den, som ligger gemt under alle brevene. Det siger jeg til mig selv, og ved det lyder paradoksalt. Men det er jobbet. Nedenunder venter romanen om Frank Morris, der er faret vild i sine romaner, som vi er faret vild i vore egne romaner, og vil ud af sine melodramer, som vi vil ud af vore egne melodramer, og begynde på friheden, som vi vil begynde på vores egen frihed i bunden af alle kompostbunker.

Det er alt sammen enkelt nok, og ingen grund til at gentage nu hvor klokken bliver 2 om eftermiddagen, og den helt virkelige virkelighed begynder igen.

Om kroppens nødtørft forlyder intet; jeg er født uden røvhul på denne side i teksten. Går ud på en blank dag og læser i avisen, at en politiker var ved at blive kvalt i karsen på sin æggemad. Man skal passe på; Djævelen gemmer sig i detaljen. Døden kan komme til frokost, og hvert eneste færdige blad i en dagbog er et vidnesbyrd om, at man er udvalgt til at fortsætte i dette fatamorgana, hvoraf jeg nu kun har bragt et resumé.